

למדתי שאפשר למצוא יופי גם כשלא הכול מושלם

החיים של אסנת חדאד, אושיית אופנה וסטייל חרדית, התהפכו לפני חצי שנה. בתאונת דרכים מחרידה בכביש 1, בדרך לתפילה בכותל, נהרגו אחותה ובן דודה והיא עצמה איבדה רגל. היום, עם ברך ביונית והחלטה עיקשת לדבוק בחיים, היא משתדלת להתעלם מהלחששים שמלווים את המראה הנוכחי שלה, ומתכוונת להסתער מחדש על אתגר החיבור שבין הטרנדי לצנוע

ריקי רט | צילום: אבישג שאר-ישוב

נשלא הכול מושלם

ללכת במהירויות משתנות, לנווט בין מכשולים ולעלות במדרגות ביציבות. חדאד מתרגלת את הברך הביונית

אתרי אופנה בינלאומיים, ועוקבת אחרי קובעות הטעם באינסטגרם ובפייסבוק. "גם כשהייתי שכירה והייתה לי רבע שעה של הפסקת קפה, זה מה שהייתי עושה – מתעדכנת באתרי אופנה". העבודה כשכירה, אגב, הייתה תפקיד משרדי בחברת הנעליים "טבע נאות". המנהלים שם, שזיהו אצלה את כישרון העיצוב, ביקשו ממנה לשדרג את הנעל המוכרת, אבל חדאד לא ממש התחברה לעניין. "אמרתי להם שאם לא משנים את הגפה – אין על מה לעבוד", היא אומרת בצחוק. בהמשך הקימה חדאד יחד עם אחותה יפעת את חנות האון-ליין "סטריט סטייל", למכירת פריטי אופנה צנועים וטרנדיים. בתחילת הדרך היא עצמה עיצבה את הפריטים, שמונה דגמי שמלות שנחטפו מהר מאוד. כדי להזיל את עלויות הייצור, היא נסעה לסין. הבחורה החרדית הצעירה, בשנות העשרים המוקדמות לחייה, שוטטה שם בין ספקים מקומיים ומתפרות. "נסעתי ללמוד. סין היא מקום עוצמתי וענק. אחרי שביקרתי אצל היצרנים, ראיתי שדברים באיכות טובה יקרים כמו באירופה. אז בדקתי עלויות גם בכרצלונה, בפריז ובאיסטנבול". כשהבינה שייצור בסטנדרטים שהיא רוצה ייקר מאוד את העלות הסופית לצרכן, החליטה לייבא אופנה ממילאנו במקום לעצב אותה בעצמה. לאחר הקמת האתר, חדאד עברה סביב השעון על קידומו. היא העלתה פוסטים לפייסבוק ותמונות לאינסטגרם, והחלה לבסס את מעמדה בקרב חובבות האופנה. אחותה סיפקה את הפן המקצועי והניהולי. "הקולקציות נמכרו יפה מאוד, אבל זו בהחלט הייתה עבודה קשה: לחשוב על פוסטים, לצלם, לחדש כל הזמן. אנשים עדיין מפחדים לקנות באינטרנט, ובכל זאת הצלחנו במכירות. הרגשתי שעלינו על הגל הנכון, ואהבתי כל רגע של עבודה".

צחקנו הרגה בדרך

את ראש השנה האחרון בילתה משפחת חדאד יחד. כל 11 האחים נכחו, כולל הנשואים שבניהם. "היה כיף ומגבש. הרבה זמן לא

"קיבלתי את זה נמצב נתון. כולם פחדו מהתגונה שלי. הם ידעו כמה חשוב לי הגוף שלי והמראה האופנתי. מהרגע הראשון אמרתי שלא אהיה מסכנה. שיננתי את זה לעצמי כל הזמן. אושים אחרים שהיו איתי נהרגו, ואני נותרתי בחיים. אז על מה יש לי להתלונן?"

מתישהו לחזור ולצעוד על עקבים. "זה עוד יקרה", אומרת חדאד. "אני בטוחה. אין לי שום ספק".

תפירה תחת מגבלות

חדאד נולדה וגדלה בכניברק, בת למשפחה חרדית. אמצעית מבין 11 ילדים, מתוכם שמונה בנות, "מחוברות וקשורות מאוד זו לזו". אביה עבד, ואמה הייתה עקרת בית שהקרישה את חייה למשפחה, ורק בשנים האחרונות יצאה לעבוד. "הבית תמיד היה מסודר והיה אוכל טעים. הלוואי שאני אוכל לגדל כך עשרה ילדים. אני לא זוכרת שהיה לי עול של שמירה על האחים הקטנים, אבל עורנו בבית במה שיכולנו".

בכיתה ט' חשבה לעבור מהסמינר החרדי שבו למדה לתיכון אחר. כמו בכל צעד בחייה, הלכה לשאול רב מה לעשות. הרב באופן מפתיע ייעץ לה להירשם לסמינר "אור החיים". "שם יהיה לך טוב", פסק. מה שמייחד את הסמינר הזה היא מגמה לעיצוב אופנה, וכך במשך שמונה שעות שבועיות חדאד ציירה וגזרה, תפרה ועיצבה. "בהסתכלות אחורה, אני מבינה שהרב ראה למרחוק, כי השנים הללו נתנו לי את הבסיס והידע לעיצוב אופנה", אומרת חדאד. יחד עם זאת, היא לא ממש התחברה לבגדים שעיצבה כתלמידת תיכון. "לא אהבתי את התפירה תחת המגבלות שהונהגו שם, אבל כשיצאתי מהסמינר ידעתי שזה מה שאני רוצה לעשות – ללמוד עיצוב אופנה במכללה". אחותה הגדולה עסקה בסטיילינג, וגם היא דרבנה אותה להיכנס לתחום.

איך הסתדרת בתלמידה חרדית עם התלבשות האחידה, הלא ממש מחמיאה?

"הייתי תלמידה רצינית מאוד, ותקנון היה תקנון. בבית הספר אף פעם לא היו צריכים להעיר לי. הקפדתי על התלבשות כמו שחילים מקפידים על מדים בצבא. נכון שנושא הלבוש קשה לי, אבל ההשקפה שלי ביסודה מאוד חרדית".

כבר בבת-המצווה שלה, כשנשאלה אילו מתנות תשמח לקבל, היא ביקשה כסף לרכישת בגדים. היום המתנה המועדפת עליה על חדאד היא גיליון "ווג" עדכני. היא סורקת באדיקות

יום כיפור האחרון, כשהשפעת חומרי ההדרמה החלה להתפוגג, אסנת חדאד (25) פקחה את עיניה. הרבר הראשון שראתה היו אצבעות ידיה, הציפורניים שעליהן הלק הוורוד המושלם שמשחה בקפידה לפני יומיים. היא זכרה שעשתה זאת לפני הנסיעה עם אחיותיה וכן דודה לכותל, לומר סליחות אחרונות לפני התקדש יום הדין. מה אירע בדרך, היכן היא נמצאת עכשיו, ולמה הפנים של כל הנוכחים בחדר בוכיות ומודאגות, זאת עדיין לא ידעה.

אמה ודורתה, ששהו לצדה, שיתפו אותה לאט לאט בפרטים החסרים בפאזל. היא נמצאת בבית החולים הדסה עין-זרם. בדרך לירושלים היא עברה תאונת דרכים. אחותה אלישבע ובן דודה אביעד נהרגו, והיא עצמה הייתה בסכנת חיים ממשית במשך 24 שעות קריטיות, כאשר קריש דם עשה את דרכו לראשה. הרופאים נלחמו על חייה, ותפילות המוניות התקיימו להחלמתה. ואחרי כל המידע הקשה הזה, הן נאלצו לשתף אותה בפרט נוסף – בעת התאונה היא הועפה בכוח עצום, רגלה נפגעה באורח קשה, והרופאים בבית החולים נאלצו לקטוע אותה.

חדאד, אושיית סטיילינג ואופנה, התעוררה למציאות חדשה. עד אתמול היא הייתה אישה שמדי בוקר חושבת באיזה לוק להפתיע ואיזה טרנד אופנתי לשתף באינסטגרם; מהיום והלאה מצפה לה תהליך שיקום ארוך, כואב וממושך, והישענות תמידית על פרוטזה כתחליף לרגל. אבל חדאד, מצוידת באמונה חזקה ובאופטימיות, לא שקעה לייאוש. בששת החודשים החולפים, תוך שהיא מתמודדת עם אוברן שני יקיריה, היא כבר הספיקה לעבור תהליך שיקום ולטוס לארצות הברית, שם הותאמה לה פרוטזה ייחודית – ברך ביונית שתאפשר לה בעתיד לשוב לחיים רגילים.

"למדתי בתקופה הזו שהמושלם לא תמיד יפה, וש אפשר למצוא יופי גם כשלא הכול מושלם", היא אומרת. כעת זמנה מוקדש לחיזוק גופה כדי להתרגל טוב יותר לפרוטזה. ובאשר לעתיד – חדאד בטוחה שתתחתן עם בחור רגיל, נטול מגבלות, וגם מתכננת

נשלא הכול מושלם

"שאלתי את אמא אם ההרוגים מהצד שלנו. לא זכרתי מי בדיוק היה ברכב". זירת התאונה

קרה שהיינו כולם ביחד. בדיעבד זו הייתה מעין מסיבת פרדה.
 בשנתיים שלפני התאונה למד בן דודה, אביעד אלמלם בן ה-19 מאשדוד, בישיבה מול בית המשפחה, והרבה לבקר אצל דודיו. "הוא בא לכאן להתקלה כשנגמרו המים החמים בישיבה, או כשרצה לאכול ארוחה טובה", מתארת אסנת. אביעד ואלישבע, היא מספרת, היו חברים טובים. "הם היו נורא מצחיקים וקלילים, כשהם היו יחד תמיד צחקנו".
 ערב לפני יום כיפור הציע אביעד לבנות דודו – אסנת, קרן ואלישבע – לנסוע יחד איתו לאמירת סליחות בכותל המערבי. אל הארבעה הצטרפה גם אסתר, חברתה של אלישבע. אביעד נהג ברכב של דודיו, והם יצאו לדרך לקראת חצות הלילה. "אני זוכרת שצחקנו הרבה בדרך, אבל את התאונה אני לא זוכרת בכלל", אומרת חדאד. את מה שהיא יודעת היום סיפרו לה אנשי כוחות ההצלה, וגם אסתר וקרן, שיצאו מהתאונה בפציעות קלות.
 בעקבות תקלה שגרמה לעשן לעלות מהמנוע, עצר אביעד את המכונית בשוליים השמאליים של כביש 1, וכולם יצאו מכלי הרכב. באותם רגעים, נהג שהיה ככל הנראה תחת השפעת אלכוהול וסמים, נסע בנתיב השמאלי במהירות גבוהה ופגע בעוצמה במכונית מסחרית. על מנת למנוע התנגשות בכלי הרכב שלפניו, סטה נהג המכונית שנפגעה לשולי הכביש, אבל שם בדיוק עמדו אביעד ואלישבע. השניים הוטחו אל מעקה הבטיחות. אביעד נהרג במקום, אלישבע ספגה פגיעה רבי-מערכתית קשה והובהלה לבית החולים תל-השומר. אסנת הוגדרה כפצועה קשה ופונתה לבית החולים הרסה עין-כרם. קרן, שכאמור נפצעה באורח קל יחסית, יצרה קשר עם בני המשפחה והזעיקה אותם לבית החולים בירושלים. כשהגיעו, הסבירו להם הרופאים שאסנת נכנסת לניתוח של כמה שעות, ועדיף שייסעו לשהות ליד אלישבע, שמצבה קריטי יותר. לאחר שעות אחדות נכנע גופה של אלישבע לפציעה הקשה, והיא נפטרה.
 בירושלים בינתיים נאלצו הרופאים לכתות את רגלה של אסנת, שנתלשה למעשה כבר בשטח. הקטיעה הפתאומית והדימום שבא בעקבותיה גרמו לקריש דם שעלול היה לפגוע במוחה. הרופאים

הסבירו למשפחה שמצבה קריטי. באתרי האינטרנט החרדיים ובקבוצות הוואטסאפ יצאה הודעה להתפלל לרפואת אסנת בת ציפורה. רק אחרי יומיים היא יצאה מכלל סכנה. כשפקחה את עיניה, ראתה מולה את אמה ואת דודתה. "אמא שלי אמרה לי, 'אסנת, הייתה תאונה קטלנית. את ניצלת בנס, קיבלנו אותך במתנה'".
 ואז סיפרו לה על הקורבנות. "אמא אמרה לי שמישהו נהרג בתאונה. שאלתי אותה אם ההרוגים מהצד שלנו או מהרכב הפוגע. לא זכרתי מי בדיוק היו איתנו ברכב. ואז היא אמרה לי שאלישבע ואביעד אינם. הבנתי, עיכלתי את מה שהיא אמרה, והתחלתי לבכות".
 בעצת הצוות הרפואי, נאלצה אמה גם לספר לה על הרגל שנכרתה. "הייתי תחת השפעת כדורים ושאלתי אותה 'אמא מתי מחזירים לי את הרגל? איך לקחו לי אותה בלי רשות? היא שלי'".
וכשהבנת, איך הגבת לבשורה?
 "קיבלתי את זה כמצב נתון. כולם פחדו מהתגובה שלי. הם ידעו כמה חשוב לי הגוף שלי והמראה האופנתי. מהרגע הראשון אמרתי שאני לא אהיה מסכנה. שיננתי את זה לעצמי כל הזמן. אנשים אחרים שהיו איתי נהרגו, ואני נותרתי בחיים. אז על מה יש לי להתלונן?"
 שבוע וחצי לאחר הפציעה, פרסמה חדאד בעמוד הפייסבוק שלה פוסט נרגש. "יציתי להגיד תודה, כתבה שם. 'דבר ראשון אני רוצה להגיד תודה לבורא עולם על החיים שקיבלתי במתנה בנסי נסים. שנית, תודה לכל אחד ואחת מכם על התפילות, על האיחולים ועל הקבלות שקיבלתן לרפואתי – אין לי מילים לתאר את ההערכה ואת ההתרגשות שלי! לכל הנסים שחוויתי בימים האחרונים, כולל דברים שמעל לדרך הטבע, אתן שותפות מלאות!!!"
 "איבדתי אחות ובן דודה שיקרים לי כל כך. מי שמכיר אותם יודע שהם היו מלאכים טהורים (...). נשארו כאן עם הכאב העצום והגעגוע הצורב שמזכיר לנו בכל רגע את מהות התפקיד שלנו כאן. אמנם איבדתי רגל אבל זה מתגמד ליד אובדן הנשמות הטהורות. תמשיכו להתפלל בעדי, הדרך לשיקום מלא עוד ארוכה וה' יחזיר לכם כגמולכם

סם ולדמן (למטה), עמותת "הצעד הנא": "מצב הקטועים בישראל כיום אינו טוב, בלשון המעטה. השיקום לאחר הקטיעה מעולה, אבל בתחום התותבות ישראל נמצאת בפיגור משמעותי לעומת מדינות אחרות. הגופים שהנושא תחת אחריותם לא טרחו להתחדש ולהתקדם בשלושים השנים האחרונות"

הטוב כמו שרק הוא יודע. השם נתן השם לקח, יהי שם השם מבורך".
 כמו ההשלמה עם מצבה החדש, גם ההתאוששות שלה הייתה מהירה מאוד. כשביקשה ללכת לשירותים בפעם הראשונה, האחיות ניסו לשכנע אותה שלא תעמוד על רגליה, אך היא התעקשה שיביאו לה קביים. "הם קראו לפיזיותרפיסטית, והיא הביאה איתה הליכון ורצתה להדריך אותי, אבל אני בשיא הטבעיות קמתי והתחלתי ללכת. לא יכולתי לסכול את המחשבה שאצטרך עזרה בשירותים".
ובכל זאת, זה מצב חדש לחלוטין עבורך. איך יכולת להתדרר בעצמך?
 "אמא שלי ליוותה אותי באמבטיה, מעבר לזה עשייתי ממש הכול לבד".
 את חג הסוכות, ימים בודדים לאחר התאונה, כבר עשתה לבקשתה בבית, ואז חזרה לכמה ימים לבית החולים. הרופאים נדהמו מקצב ההתאוששות שלה. "הם אמרו לי שאנשים במצבי בדרך כלל שוכבים חודשים ארוכים במיטה ומעכלים את מה שקרה". ההתמודדות עם מותם של אחותה ובן דודה, הייתה קשה יותר. "זה היה הלם גדול. לא הייתי בהלוויה, לא הייתה שבעה בגלל יום כיפור, כך שמבחינתי באיזשהו מובן זה כאילו לא קרה. התעוררתי לתוך מציאות

כשלא הנול מושלם

התגובות של בני ברק הן לא התגובות של ניו יורק. חדאד

"התעוררתי לתוך מציאות חדשה שנוצרה בזמן ש'ישנתי'. כשהגעתי הביתה לסוכות זה היה מוזר, כי אלישבע לא הייתה שם, אבל עדיין הייתי בהכחשה. אני חושבת שהאסימון ופל לי בשלושים, כשהגעתי לתצנה שלה. רק כשראיתי את השם של אלישבע חרות על השיש, קלטתי שהיא נפטרה"

אחד מילדינו", אומר ולדמן. "במשך השנים הוא לימד אותי הרבה על נושא ההתמודדות עם קטיעות גפיים. חרשנו יחד את ארה"ב ואירופה כדי להכיר את המכונים השונים, את הטכנולוגיות החדשות ואת הגישות הטיפוליות".

בשנים האחרונות ליווה ולדמן לא מעט משתקמים מישראל, וראה בכאב את סבלם. לדבריו, "מצב הקטועים בישראל כיום אינו טוב, בלשון המעטה. השיקום לאחר הקטיעה מעולה, ומשתווה ברמתו למה שקיים בשאר המדינות המפותחות ולפעמים אף יותר מכך, אבל הבעיה נעוצה בתחום התותבות. בנושא הזה, ישראל נמצאת בפיגור משמעותי לעומת מדינות אחרות. הסיבה העיקרית לכך היא שהגופים שהנושא תחת אחריותם לא טרחו להתחדש ולהתקדם בשלושים השנים האחרונות. אני יודע ששר הבריאות יעקב ליצמן משקיע כיום את זמנו ומרצו כדי לשפר ולייעל את המערכת, אבל המצב הבלתי נסבל שנמשך כבר שנים הוביל להידרדרות אצל הקטועים, הן מבחינה פיזית והן מבחינה נפשית וחברתית. קטוע שאינו יכול לקבל את התותבת המתאימה לו, או את הרכיבים והטכנולוגיות האופטימליים עבורו, נסחף למערבולת בלתי פוסקת של ירידה תפקודית, אוברדן כושר עבודה, יציאה ממעגל חברתי תקין, איבוד עניין בפעילות גופנית וחזרה חלילה".

מדי שנה בוחרת העמותה קבוצה מצומצמת של קטועים מישראל, ומטיסה אותם לארה"ב להתאמת פרוטות משוכללות. ההחלטה את מי להביא לשם נעשית לפי קריטריונים של קושי הקטיעה, אפשרויות ההתאמה, הסיכויים לשיקום מוצלח, והחלטה של ועד ירידי העמותה ב"הקרן לרפואה בישראל", שהקימה את "צעד ראשון". בין השאר סייעה העמותה בשנים האחרונות לאסף יסעור, ילד מרמת הגולן ששתי ידיו נקטעו.

בחודשים האחרונים ליווה ולדמן את השיקום של חדאד, הכוויין אותה למומחים המתאימים בארצות הברית, ודאג לה למגורים. "אסנת היא בחורה מדהימה, עם הסתכלות נכונה על מצבה ויעדים ברורים להמשך", הוא אומר. "היא חרוט מוטיבציה להשתקם ולהמשיך את החיים. השילוב של סיפורה האישי, האוברדן הטרגי, הפציעה הקשה, הרבקות במטרה, הסביבה התומכת והאישיות הנפלאה שלה, הציבו אותה כמועמדת אידיאלית להתאמת פרוטות בארה"ב. אני אישית למדתי ממנה הרבה על חוסן נפשי ועל אמונה".

מחיר הפרוטות המיוחדת שהותקנה לחדאד עומד על 90 אלף דולר. השיקום בארה"ב עולה 10,000 דולר נוספים. שינויים והתאמות שתצטרך התותבת לעבור בשנים הקרובות יסתכמו ב-30 אלף דולר. "זו תותבת מתקדמת שכוללת ברכ ממוחשבת", מסביר ולדמן. "המחשב מורכב בתוכה, ותפקידו לנטר ולשלוט בנוזלים או באוויר הנמצאים בתוך ההתקן. הבקרה הציפה מאפשרת התאמות מיידיות ואוטומטיות להתנגדות המופעלת על הברך,

עוברת על הוואטסאפ ורואה את ההודעות ממנה – הרבה תמונות של בגדים שהיא שלחה, כדי שאני לא יפח עליה".

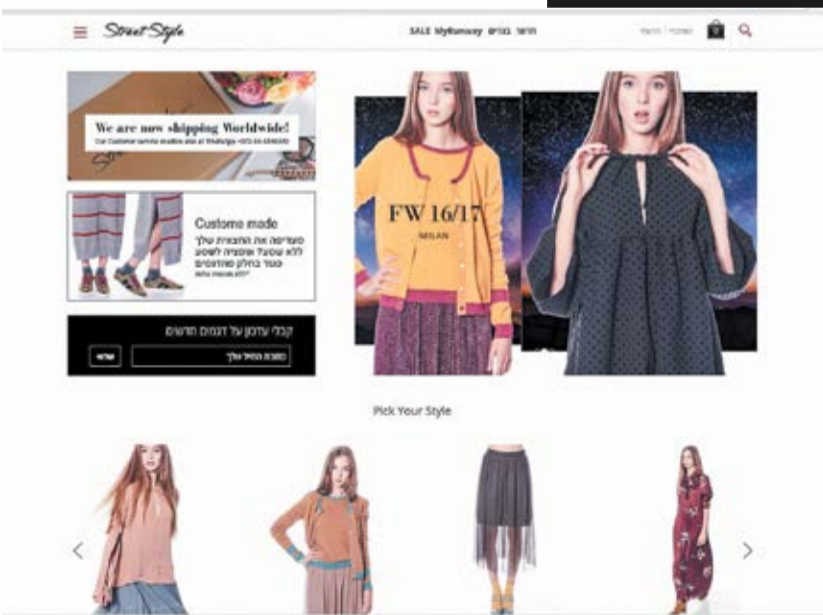
מחשב בתוך הברך

אחרי ששחררה מבית החולים, עברה חדאד לשיקום בבית לוינשטיין. שם עברה במשך כמה שבועות פיזיותרפיה, ושם גם היו אמורים להתאים לה רגל תותבת. אלא שהיא ערכה עבודת תחקיר בעצמה, ודרך חברה משותפת הגיעה לסם ולדמן ולעמותת "הצעד הבא" שפועלת בישראל ובארצות הברית. באמצעותם היא למדה על קיומה של "ברך ביונית". "מהרגע הראשון אמרתי שאני אחפש את הפרוטות הכי טובה, לא משנה כמה היא תעלה והיכן בעולם זה יהיה. חברת הביטוח בארץ מספקת פרוטות ברמה מאוד נמוכה; בארצות הברית התאימו לי פרוטות כזו שבעתיד אנשים מסביב לא יראו בכלל שזו לא רגל אמיתית. אני אלך איתה בצורה רגילה". ולדמן עצמו נחשף לנושא אחרי שהוא ואשתו סייעו לבחור קטוע רגליים שהגיע מכאן לארה"ב והתגורר בביתם. "כיום הוא ממש

חדשה שנוצרה בזמן ש'ישנתי'. כשהגעתי הביתה לסוכות זה היה מוזר, כי אלישבע לא הייתה שם, אבל עדיין הייתי די בהכחשה. אני חושבת שהאסימון נפל לי בשלושים, כשהגעתי למצבה שלה. היה מאוד קשה לבוא ולראות את השם של אלישבע חרות על השיש. רק שם קלטתי שהיא נפטרה. "סידרנו את הארון בבית, והיינו צריכים לעבור על הדברים שלה. בגדים שהיא אוהבת במיוחד השארנו במרפך משלהם. אני חושבת שאנחנו עדיין לא לגמרי קולטים, אבל אנחנו יודעים שהיא במקום שבו טוב לה. האמונה נותנת לנו כוח. לאדם לא מאמין, מן הסתם קשה יותר. לפעמים אני יכולה לדבר אליה, ואני מאמינה באמונה שלמה שמישהי מיד מגיע, ויום יבוא וניפגש".

איפה היא הכי חסרה לך?

"וואו, בהרבה דברים. בשולחן שבת היינו יושבות זו ליד זו. ביום שישי, כשהיא הייתה חוזרת מהעבודה, היינו יושבות על המיטה שלי, אני עם המחשב והיא עם הטאבלט, שותות קפה ואוכלות רוג'לעך. היו לנו הרבה שיחות, כמו שתי חברות טובות. מאוד דחפתי אותה ללמוד, והיו גם דברים פחות ברומו של עולם. היא למשל הייתה אחראית על השיער שלי. אני

"גם נשים חרדיות משקיעות המון זמן, אנרגיה וכסף במראה החיצוני". האתר "סטריט סטייל"

כשלא הכול מושלם

"בלי תותבת אופטימלית, נסחפים למערבולת קשיים פיזיים וחברתיים". אסף יסעור, מהקטועים שזכו לליוי "צעד ראשון"

כך שהמשתמש יכול ללכת במהירויות משתנות ולנווט בין מכשולי דרך ביציבות רבה יותר. הברך מאפשרת לו עלייה וירידה באופן בטוח במדרון, שימוש במדרגות והליכה לאחור."

חשבונות שמיים

חדאד הגיעה לארצות הברית בתחילת ינואר, ורק לאחרונה חזרה לארץ לחופשת חג. אנחנו נפגשות בשעת צהריים מאוחרת, אחרי שאת כל שעות הבוקר העבירה בחדר הכושר. בממוצע היא מקדישה שבע שעות מדי יום כדי לחזק את שרירי הגוף, כך שתוכל לתפעל טוב יותר את הרגל החדשה. האימונים מתישים וארוכים, אבל חדאד חודרת מוטיבציה. מבחינה ויזואלית, היא מודה, היה לה קשה להתרגל לפרוטזה, שהכיסוי הקוסמטי שלה טרם הושלם. "בהתחלה אמרתי לעצמי שאני לא אצא לרחוב בלי שזה יהיה מכוסה במכנסיים, מתחת לחצאית. אבל לאטילאט העזתי לצאת ככה החוצה. בארצות הברית מישוה צעק אחריי 'וואו, יש לך רגל מהממת'". כאן בארץ התגובות פחות מלבבות. בכל זאת, בני ברק היא לא ניריורק. "כשאנשים רואים משהו שלא נחשפו אליו קודם, הם פשוט... נועצים מבטים. הרגל הזו גם מגבילה אותי מבחינת צבעים: אני לא מתביישת בה, אבל אחת הסיבות לכך שאעשה את הכיסוי היא כדי לא להיות מוגבלת בבחירת נעליים. כרגע אני נועלת רק נעליים שחורות, כדי שזה יתאים איכשהו", היא מחייכת.

מחייב את שואבת את האופטימיות?

"אני חושבת על כך שיכול היה להיות הרבה יותר גרוע. אם עורק ראשי היה נחסם כתוצאה מהקריש, הייתי יכולה להישאר מחוסרת הכרה או משותקת. יכולתי לקבל מכה בגב או בראש ולהפגע הרבה יותר קשה. אז תכל'ס, הכול בסדר איתי, אבל אין לי רגל. למה לא להסתכל על מה שיש ולהבין שקיבלת מתנה? ההחלמה מתחילה בראש. אם אתה חי, אתה צריך להגיד תודה".

ואין שאלות כמו "למה דווקא אני?"

"לא. למה, מישוה שואל אותי בכלל? איזה מושג יש לי בחשבונות שמיים? שום כלום. קיבלתי אמונה חזקה ותמימה מההורים שלי, שהם אנשים מאוד מאמינים. מהם אני שואבת את הכוח שלי". חדאד גם לא מתעניינת יותר מדי במשפט המתנהל בימים אלו נגד הנהג הפוגע. לפי כתב האישום, בערב התאונה בילה פרוס עם חבר בראשו לציפון. השניים שתו בירות והשתמשו בסמים מסוג קנאביס וקוקאין. החבר ראה שפרוס עייף, והציע לו לחכות זמן מה לפני שייצא לביתו שבמבשרת-ציפון, אבל זה האחרון אמר שהוא בסדר ויצא לנסיעה. עוד התברר כי פרוס הוא עבריין כביש סדרתי, שכבר הורשע ב-11 עברות תנועה. בשנה שעברה הוגש נגדו כתב אישום בגין נהיגה בשכרות בתליאביב, ובית המשפט גזר עליו קנס ופסילת רישיון למשך חצי שנה. התאונה הקטלנית בכביש 1 אירעה חודשים ספורים בלבד לאחר תום תקופת השלילה.

משפחתה של חדאד מתכוונת לתבוע מחברת הביטוח של הנהג הפוגע את עלויות השיקום של אסנת, וכן פיצוי על אובדן כושר השתכרות ועל

סל הבריות לא ייתן פרוטזה כזו. עו"ד עמיקם חרל"פ

"בהתחלה אמרתי לעצמי שלא אצא לרחוב בלי שהתותבת תהיה מכוסה במכנסיים, מתחת לחצאית. לאט לאט העזתי לצאת ככה החוצה. בארצות הברית מישוה צעק אחריי 'וואו, יש לך רגל מהממת'. כאן נשאנשים רואים משהו שלא נחשפו אליו, הם פשוט נועצים מבטים. אני לא מתביישת ברגל הזו, אבל היא מגבילה אותי בבחירת צבע נעליים"

לאחרות. אני מאוד קנאית לארון שלי, רק לאחיותי אני משאילה".

קשה להלביש את המגזר החרדי, עם כל מגבלות הצניעות?

"בניגוד למה שנוטים לחשוב, החרדיות מעודכנות מאוד במתרחש בעולם האופנה. אם תסתכלי על רחוב בבני ברק, תגלי שלבוש הוא בכלל לא נושא שמקלים בו ראש. הנשים משקיעות המון זמן, אנרגיה וכסף במראה החיצוני שלהן. יש משהו יפה ומאתגר בלהלביש אישה חרדית, למרות מגבלות הצניעות ודווקא בגללן".

תקופה מסוימת ייבאה חדאד גם חצאיות קצרות יחסית, אבל עד מהרה הפסיקה.

"השתדלתי להביא רק דברים שעוברים את הברך. כי כשנשים קנו את החצאיות הקצרות, הרגשתי שותפה לחוסר צניעות".

לפני התאונה כבר הספיקה חדאד לצאת לפגישות למטרות שידוכין. עכשיו גם נושא החתונה נמצא בהמתנה, אבל היא בטוחה לגמרי שזה עוד יקרה. "גם בעבר לא מיהרתי. רציתי להתבסס מבחינת הקריירה ומבחינה כלכלית. הציעו לי בחורי ישיבה שיושבים ולומדים; אני מאוד מחזיקה מעולם התורה ומבינה את החשיבות של לומדי התורה, אבל יחד עם זאת, אני לא רואה את עצמי חיה בצמצום". ועכשיו, בשאת קטועת רגל, איך זה משפיע על התוכניות?

"אני מאמינה שאתחתן, ושזה לא יהיה עם מישהו קטוע או מוגבל בעצמו. אני לא מרגישה מוגבלת, ואני גם לא חושבת שזה נכון להצמיד מוגבל למוגבלת. בין השאר, כי ילדים לא צריכים לסבול שני הורים עם מוגבלות.

"לפני כמה זמן שאלתי את אחי האם היה מתחתן עם מישהי במצבי. הוא ענה לי בכנות שלא. מי שיתחתן איתי יהיה כנראה משוגע ברמה מסוימת. אבל זה לא מעסיק אותי עכשיו. אני רוצה קודם להשתקם ולחזור לחיים רגילים". ■

לתגובות: dyokan@makorrishon.co.il

הפגיעה באיכות חייה. באופן רגיל, חברות הביטוח מפצות נפגעים הזקוקים לגפיים תותבות בהתאם לעלותן במסגרת סל הבריאות. כאמור, מדובר בסכום נמוך משמעותית מעלות הפרוטזה שהותאמה לחדאד. "קשה לי לראות את סל הבריאות נותן לה פרוטזה ביונית", אומר עורך הדין עמיקם חרל"פ, המייצג את חדאד. "מדובר בבחירה צעירה עם רצון ענק לחזור עד כמה שניתן לחיים נורמליים ורגילים ולתועלת חברתית. זה עלבון לשכל הישר לתת לבחורה כזו פרוטזה שאינה הרבה יותר טובה שניתן למצוא כיום". למרות האופטימיות של חדאד עצמה, עו"ד חרל"פ יודע שצפויים לה חיים לא פשוטים. "היא לא תוכל למשל לעמוד במשך פרקי זמן ארוכים, ותזדקק לעזרה בנייהול משק בית".

את מחיר התותבת והעלויות הנלוות, דוגמת נסיעות, מימנה חדאד בינתיים בעזרת הלוואה. אתר האופנה שעליו עמלה כה רבות, מוקפא כרגע. "העסק נמצא בהמתנה, כי אני חייבת להתמקד בשיקום ולנתב לשם את הזמן ואת האנרגיה שלי", היא מסבירה.

היית מתחתן איתי?

גם עכשיו, כשהיא קטועת רגל, חדאד מקפידה על מראה מטופח ומתוקתק. בפגישתנו היא לבושה בשמלת אוברסייז שחורה פרי עיצובה, ועונדת תכשיטים ייחודיים. מאז ומתמיד אהבה להוביל טרנדים. "פעם לבשתי שמלה צהובה וכולם הסתכלו עליי, אבל היום כולם לובשים צהוב. גם כשקניתי זארה, אף פעם לא לבשתי משהו שהיה לכולם". את עוקביה היא שיתפה פעם ב"אתגר החצאית": עם אותה חצאית מזארה, היא העלתה במשך שישה ימים שישה לוקים שונים. "הגולשות שאלו אותי 'מה עם שבת?', ואני אמרתי - עד כאן", היא צוחקת. "כשעברתי במשרד היה לי בכל ערב טקס של בחירת הבגדים למחר, בלי ללבוש פעמיים אותו דבר". איפה שומרים כל כך הרבה פריטים?

"יש לי ארון גדול, ואני לא מעבירה בגדים